

Рубашченко Микола Анатолійович,
кандидат юридичних наук, асистент
кафедри кримінального права № 1,
Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого, Україна, м. Харків
e-mail: rubaschenko_ma@ukr.net
ORCID 0000-0003-4969-8780

doi: 10.21564/2414–990x.138.108962

УДК 343.301 (477)

ПУБЛІЧНІ ЗАКЛИКИ ЯК НАСКРІЗНИЙ КРИМІНАЛЬНО– ПРАВОВИЙ ТЕРМІН: ПОСТАНОВКА ПИТАННЯ

Підтримано впровадження в науковий обіг «наскрізних кримінально-правових понять» (термінів). Обґрунтовано необхідність дослідження публічних закликів та пов'язаних з ними діянь як наскрізних термінів. Аргументовано наскрізну природу публічних закликів, розповсюдження матеріалів із закликами, виготовлення та зберігання матеріалів із закликами. Пропонується при дослідженні наскрізних термінів завжди зважати на контекст їх використання та системні зв'язки з іншими кримінально-правовими термінами.

Ключові слова: публічні заклики; розповсюдження матеріалів із закликами; виготовлення та зберігання матеріалів із закликами; наскрізні кримінально-правові поняття; наскрізна термінологія; система кримінального закону; злочини проти основ національної безпеки; тероризм; фінансування тероризму.

Рубашченко Н. А., кандидат юридических наук, асистент кафедри уголовного права № 1, Национальный юридический университет имени Ярослава Мудрого, Украина, г. Харьков.
e-mail: rubaschenko_ma@ukr.net ; ORCID 0000-0003-4969-8780

Публичные призывы как сквозной уголовно-правовой термин: постановка вопроса

Поддерживается внедрение в научный оборот «сквозных уголовно-правовых понятий» (терминов). Дается обоснование необходимости исследования публичных призывов и связанных с ними деяний как сквозных терминов. Аргументируется сквозная природа публичных призывов, распространение материалов с призывами, изготовление и хранение материалов с призывами. Предлагается, исследуя сквозные термины, всегда учитывать контекст их использования и системные связи с другими уголовно-правовыми терминами.

Ключевые слова: публичные призывы; распространение материалов с призывами; изготовление и хранение материалов с призывами; сквозные уголовно-правовые понятия; сквозная терминология; система уголовного закона; преступления против основ национальной безопасности; терроризм; финансирование терроризма.

Вступ. Відомі події на сході України та в Криму значно актуалізували наукові дослідження кримінально-правової характеристики публічних

закликів як окремих злочинів проти основ національної безпеки України, громадської безпеки, громадського порядку, миру та безпеки людства. Проте результати цих досліджень мають переважно спеціальний характер, оскільки розглядають указані злочинні діяння виключно в контексті конкретного складу злочину. Безсумнівно, що здійснення таких конкретизованих досліджень має вельми важливе значення для сучасної кримінальної науки та практики, однак необхідною є також розробка загального поняття публічних закликів наскрізного (універсального) характеру, позбавленого багатозначності в розумінні та неоднаковості в застосуванні. Навіть з точки зору елементарної логіки, як зазначає В. Я. Тацій (V. Ia. Tatsii), неприпустимо застосовувати декілька термінів на позначення одного й того ж явища, так само як і позначати різні явища одним і тим же терміном [8, с. 9].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У вітчизняній науці кримінального права публічні заклики, а також розповсюдження матеріалів із закликами, виготовлення та зберігання цих матеріалів досі не розглядалися як наскрізні, системні поняття. Разом з тим дослідження цих діянь у межах конкретних складів злочинів відображено у доволі значній кількості праць. Це, зокрема, публікації О. Ф. Бантишева (O. F. Bantyshev), Т. П. Гусака (T. P. Husak), І. В. Діордіці (I. V. Diorditsa), Л. В. Дорош (L. V. Dorosh), О. В. Епель (O. V. Epel), В. М. Киричка (V. M. Kyrychko), В. В. Кузнєцова (V. V. Kuznietsov), В. К. Матвійчука (V. K. Matviichuk), В. М. Мохончука (V. M. Mokhonchuk), Л. В. Мошняги (L. V. Moshniaha), Д. О. Олейнікова (D. O. Oleinikov), М. А. Рубашенка (M. A. Rubashchenko), Є. Д. Скулиша (Ye. D. Skulysh), Р. В. Стецишина (R. V. Stetsyshyn), В. Я. Тація (V. Ia. Tatsii), В. П. Тихого (V. P. Tykhyi), М. І. Хавронюка (M. I. Khavroniuk), Р. Л. Чорного (R. L. Chornyi) та деяких інших.

Активне використання терміна «наскрізне кримінально-правове поняття» почалося у вітчизняній науці відносно недавно переважно у працях професора В. О. Навроцького (V. O. Navrotskyi) та його учнів [3; 4; 5]. Автор цієї статті також вважає дослідження наскрізних кримінально-правових понять перспективним напрямком сучасних кримінально-правових досліджень.

Мета статті – сформулювати методологічне підґрунтя дослідження публічних закликів та пов'язаних з ними діянь як наскрізних кримінально-правових понять. ***Завданням статті*** є обґрунтування необхідності такого дослідження, встановлення наскрізного характеру відповідних понять та прогнозування результатів такого дослідження.

Виклад основного матеріалу. Під наскрізними кримінально-правовими поняттями у наукових джерелах пропонується розуміти такі поняття, які використовуються неодноразово і мають одне й те ж значення, які вони зберігають незалежно від того, щодо якого інституту кримінального права використовуються [4, с. 74]. У цілому з таким визначенням можна погодитися і на його основі окреслити суттєві ознаки визначуваного поняття. Щоправда, більш точним видається використовувати слово «термін» замість «поняття».

Як відомо, термін – це слово (сполучення слів), яке однозначно виражає поняття в межах певної науки чи галузі техніки [2, с. 55]. Зважаючи на те, що порушена проблематика якраз пов'язана із забезпеченням однозначності в умовах неодноразовості використання певних словесних формулювань у Кримінальному кодексі України (далі – КК), то словосполучення «наскрізний кримінально-правовий термін» видається більш вдалим, хоча їх паралельне використання не є критичним, оскільки по суті мова йде про одне й те ж (термін, що неодноразово використаний, має позначати одне й те ж поняття).

Перша ознака наскрізного кримінально-правового терміна – неодноразове використання одного й того ж терміна насамперед у законі про кримінальну відповідальність України. Хоча не виключено, що один і той же термін може бути неодноразово використаний і в доктрині кримінального права та судовій практиці. Звичайно, потребує вирішення питання про те, що означає неодноразовість використання та який термін можна вважати одним і тим самим. Як убачається, для неодноразовості достатньо мінімум двох випадків використання одного й того ж терміна, а під останнім слід розуміти лише такий, який виражений зовні одним і тим же словом чи сполученням слів. Друга ознака полягає в однозначності цього терміна. Точніше було б зазначити, що наскрізні кримінально-правові терміни повинні були б мати однакове значення як у науці, так і в практиці, однак *de facto* вони часто розуміються та/або використовуються по-різному, іноді навіть у межах одного й того ж інституту, що головним чином й обумовлює необхідність упровадження досліджуваного поняття в кримінально-правову матерію. При цьому вимогу однозначності терміна не можна поширювати на однакові слова і словосполучення, які, однак, у зв'язку з контекстом їх використання вимушено позначають дещо різні (нетотожні) поняття про явища чи предмети. Наприклад, у чинному КК неодноразово використовуються словосполучення «значна шкода» та «істотна шкода», однак вони не можуть визнаватися наскрізними для всього кримінального закону термінами, бо через різний характер суспільної небезпечності злочинів вони не можуть бути цілком однаковими, хоч це й не означає, що в цілому вони можуть володіти певними спільними (родовими) ознаками.

На думку В. О. Навроцького (V. O. Navrotskyi), основні функції (призначення) наскрізних термінів (за термінологією автора – понять), полягають у тому, що вони підтверджують наступність законодавства, свідчать про стабільність правової системи, виступають показником якості законодавства, забезпечують законність у правозастосуванні та спрощують вивчення кримінального права [4, с. 74–75]. Не відкидаючи зазначене, усе ж головною функцією наскрізних термінів убачається забезпечення однозначності – однакового розуміння одних і тих же термінів кримінального закону за одних і тих же умов (обставин) і, як наслідок (або паралельно з цим), – однакового застосування приписів КК, що містять одні й ті ж кримінально-правові терміни.

Одним із багаторазово використовуваних кримінально-правових термінів є термін «публічні заклики», котрий станом на серпень 2017 р.

згадується у восьми статтях Особливої частини КК, а саме в статтях 109 («Дії, спрямовані на насильницьку зміну чи повалення конституційного ладу або на захоплення державної влади»), 110 («Посягання на територіальну цілісність і недоторканність України»), 258-2 («Публічні заклики до вчинення терористичного акту»), 258-5 («Фінансування тероризму»), 295 («Заклики до вчинення дій, що загрожують громадському порядку»), 299 («Жорстоке поводження з тваринами»), 436 («Пропаганда війни») та 442 («Геноцид»). Ці статті розміщені в чотирьох різних розділах, по два в кожному з них. Як влучно зауважила З. А. Тростюк (Z.A.Trostriuk), в аспекті дослідження термінології уваги потребує насамперед Особлива частина КК, адже саме в ній простежується найбільше термінологічних огріхів і до неї перш за все звертаються в процесі кваліфікації злочинів [9, с. 6]. Це судження шановної авторки знаходить своє підтвердження зокрема і у використанні публічних закликів як наскрізного терміна. Порушення правил використання термінології при прийнятті чинного КК та внесенні до нього змін, а також неоднозначна наукова інтерпретація терміна призводить на правозастосовному рівні до не розуміння того, яке ж поняття з його істотними загальними та специфічними ознаками позначає відповідний термін, і, як наслідок, до практичних помилок.

Як бачимо з вище наведеного переліку статей, словосполучення «публічні заклики» використано неодноразово (перша ознака їх наскрізного характеру). Та чи можна говорити про їх однозначність (друга ознака)? У семи з восьми випадків використання в КК «публічних закликів» (статті 109, 110, 258-2, 295, 299, 436 і 442) вони вживаються насамперед для описання суспільно небезпечного діяння, самостійної форми об'єктивної сторони злочину, заснованої на особливому характері діяння, а також – для описання такої ознаки складу як предмет злочину, яким виступають відомості, що містять заклики відповідного змісту. У кожному з цих випадків термін «публічні заклики» повинен мати одне і те ж значення, незважаючи на те, що ті діяння, до яких закликається публіка (так би мовити об'єкт самого заклику як діяння) у кожному випадку є різним: учинення дій, з метою зміни меж території України (ст. 110 КК), учинення терористичного акту (ст. 258-2 КК), здійснення жорстокого поводження з хребетними тваринами (ст. 299 КК) та ін. Одне і те ж значення передбачає у всіх цих випадках однакову інтерпретацію заклику як такого, його форми та структури, моменту закінчення, його публічності, конструкції складу тощо.

Проте згаданому в ст. 258-5 КК термінові «публічні заклики» ми не можемо надати такого ж значення, як і в інших семи статтях, зважаючи на контекстне поле, в якому його використано. У ст. 258-5 КК передбачено відповідальність за дії, вчинені з метою фінансового чи матеріального забезпечення, зокрема, публічних закликів до вчинення терористичного акту. Тобто термін «публічні заклики» тут ужито не на позначення суспільно небезпечного діяння, як ознаки складу фінансування тероризму, та його предмета, а на позначення тих дій (того об'єкта), на яке спрямовується саме фінансування (як суспільно небезпечне діяння). Тому правильно зазначається в літературі, що ст. 258-5 КК відсилає

до злочинів, передбачених ст. 258-2 КК в цілому [див., напр.: 1, с. 38], тобто термін «публічні заклики» тут ужито на позначення назви злочинів і заголовку статті 258-2 КК, котрий у свою чергу також не зовсім відповідає змісту диспозиції цієї ж статті. Тобто під публічними закликами в ст. 258-5 КК («Фінансування тероризму») слід розуміти всі діяння, які передбачені в ст. 258-2 КК – власне не тільки самі публічні заклики до вчинення терористичного акту, а й розповсюдження, виготовлення чи зберігання з метою розповсюдження матеріалів з такими закликами. Так само вирішується питання і з фінансуванням «втягнення у вчинення терористичного акту» (цей термін охоплює як власне втягнення, так і примушування, бо вони альтернативно передбачені у ст. 258-1 КК) та фінансуванням «створення терористичної групи чи організації» (термін охоплює не тільки власне створення, але й інші діяння, передбачені в ст. 258-3 КК: керівництво, участь, організаційне чи інше сприяння).

Таким чином, термін «публічний заклик» має наскрізний характер і вживається в одному й тому ж значенні, за винятком його використання в ст. 258-5 КК, де він позначає поняття, ширше за обсягом свого значення. Зазначений вище варіант інтерпретації «публічних закликів» як такого терміна, що охоплює всі діяння, описані в ст. 258-2 КК, хоч і відповідає потребам практики та цілком нею сприйнятий, усе ж не скасовує того, що законодавець невдало сформулював диспозицію ст. 258-5 КК, заклавши в неї підстави як для обмежувального, так і для поширювального тлумачення одного і того ж терміна. Разом з тим варто зазначити, що не всі терміни, незважаючи на їх вираження однаковими словами, в дійсності повинні мати однакове значення. Загалом це стосується оціночних термінів. Так, можна підтримати висновки О. О. Пащенко (О.О. Pashchenko) стосовно неможливості наділення однаковим змістом у всіх випадках такого кримінально-правового терміна, як «інші тяжкі наслідки», оскільки різний характер суспільної небезпечності злочинів, які як ознаки власних складів передбачають термін «інші тяжкі наслідки», зумовлює можливість настання різних суспільно небезпечних наслідків від їх учинення [6, с. 104]. У цій ситуації, зважаючи на зміст і призначення оціночних термінів, законодавець вимушено використовує одне й те ж словосполучення, яке проте позначає нетотожні явища. Надалі ж у статті буде розглядатися лише наскрізний термін «публічні заклики», тобто без урахування його неправильного використання в ст. 258-5 КК.

Диспозиції, котрі передбачають публічні заклики, завжди описують ознаки складу злочину, який в теорії кримінального права прийнято іменувати складним, тобто таким, законодавча конструкція якого ускладнена якими-небудь обставинами, зокрема наявністю альтернативних діянь, що утворюють, як правило, альтернативні форми об'єктивної сторони злочину. Альтернативними публічними закликам діяннями виступає розповсюдження матеріалів із відповідними закликами (6 разів: статті 109, 110, 258-2, 295, 436 і 442 КК), а також виготовлення таких матеріалів (4 рази: статті 258-2, 295, 436, 442 КК) і їх зберігання (2 рази: статті 258-2, 295 КК). Указані діяння описуються словосполученнями, які,

як бачимо, вживаються неодноразово і з огляду на найпростішу логіку також вимагають однакового розуміння, у зв'язку з чим мають визнаватися наскрізними кримінально-правовими термінами. Їх зміст безпосередньо пов'язаний зі змістом публічних закликів як наскрізного терміна, що обумовлено перш за все законодавчою технікою. Так, ч. 1 ст. 258-2 КК викладена наступним чином: «публічні заклики до вчинення терористичного акту, а також розповсюдження, виготовлення чи зберігання з метою розповсюдження матеріалів з такими закликами». Зрозуміло, що для з'ясування змісту «розповсюдження матеріалів...», «виготовлення матеріалів...» та «зберігання матеріалів...» необхідно спершу визначитися з самим закликом. Очевидність такого висновку обумовлена використанням відповідного вказівного займенника («... з такими закликами»). Іншими словами, ці терміни є відсилочними і посилають саме до терміна «публічні заклики». Зважаючи на це і маючи на меті узагальнення понять, що володіють спільними ознаками, пропонується аналізовані суспільно небезпечні діяння іменувати пов'язаними з публічними закликами діяннями, а відповідні їм терміни – пов'язаними з публічними закликами термінами.

У свою чергу «розповсюдження матеріалів із закликами», «виготовлення матеріалів із закликами», «зберігання матеріалів із закликами» як наскрізні кримінально-правові терміни не застосовуються ізольовано від інших кримінально-правових термінів, кожен з яких перебуває в складних системних зв'язках у межах цілісної (нехай хоч і трохи хаотичної) системи кримінально-правової термінології. Тому не можна не зважати на те, що чинний КК містить також і такі терміни, як «виготовлення зброї» та «зберігання зброї» (статті 263 та 263-1 КК), «виготовлення підакцизних товарів» і «зберігання підакцизних товарів» (ст. 204 КК), «розповсюдження творів, зображень...» (напр., статті 176, 300, 301 КК) і т.п. Загалом на позначення певного різновиду суспільно небезпечного діяння слово «виготовлення» використовується в 23 статтях Особливої частини КК, фіксуючи ознаки абсолютно різних видів злочинів (з яких «виготовлення матеріалів із закликами» зустрічається тільки в 4 з цих статей), слово «зберігання» – в 21 статті («зберігання матеріалів із закликами» – в 2 статтях), слово «розповсюдження» – в 12 статтях (6 з яких як «розповсюдження матеріалів із закликами»). Це свідчить про існування різних ступенів узагальнення (так би мовити рівнів «наскрізності») уживаних у КК термінів: найбільш загальні, загальні, родові, видові, спеціальні, окремі тощо.

Тому можна й треба з'ясовувати зміст і значення термінів «розповсюдження», «виготовлення» і «зберігання» як таких, тобто безвідносно до предметів, з якими вчинюються дії, позначені вказаними термінами. При цьому слід враховувати такі важливі положення. По-перше, ці терміни вживаються в КК не тільки у значенні певного суспільно небезпечного діяння, але й на позначення мети злочину (напр., мета виготовлення наркотичних засобів у статтях 312 і 317 КК) чи ознак предмета злочину (напр., незаконно виготовлені предмети у статтях 199 і 204 КК). По-друге, вони часто використовуються в парній альтернативі з такими термінами, які перебувають у логічному відношенні суміщення чи підпорядкування і, як наслідок, потребують обмежувального

тлумачення їх значення. Наприклад, парною альтернативою до «зберігання» нерідко виступає «носіння», що вимагає їх розмежування (напр., ст. 263 КК), однак за відсутності такої альтернативи відбувається вимушене наповнення обсягу одного терміна також і значенням іншого, як напр., у випадку зі зберіганням наркотичних засобів (статті 307 та 309 КК). Подібні ускладнення можуть виникнути і з такими парами, як «виготовлення» і «виробництво», або ж «розповсюдження», «збут» та «поширення». Зважаючи на викладене, у процесі дослідження наскрізних термінів необхідно зважати на контекст їх використання та системні зв'язки з іншими кримінально-правовими термінами, що сприятиме відточенню термінології та її правильному використанню.

Висновки. Визнання досліджуваних термінів наскрізними з методологічної точки зору відкриває перспективний напрямок для проведення операції узагальнення та досягнення індуктивних умовиводів на основі руху від знань про публічні заклики та пов'язані з ними діяння як окремих видів злочинів, до знань про публічні заклики та пов'язані з ними діяння як такі, що характеризуються родовими ознаками, спільними для усіх їх видів. Це сприятиме формуванню єдиного їх розуміння та однакового застосуванню відповідних кримінально-правових норм. Крім того, такі дослідження дозволять сформулювати набір правил, обов'язкових і для суб'єктів правотворчості, з метою подальшої уніфікації тексту кримінального закону та інших актів (висновків Верховного Суду України, роз'яснень вищих судів тощо). Досягти позитивного результату при цьому можна насамперед шляхом аналізу: а) окремих норм, у яких передбачені наскрізні поняття, б) наукової літератури, присвяченої вивченню окремих видів публічних закликів та діянь, пов'язаних з ними, в) практики застосування норм, що передбачають відповідальність за ці діяння.

Список літератури:

1. Данилевський А. О., Гнетнев М. К. Злочини проти громадської безпеки. Кримінальне право (Особлива частина): підручник / за ред. О. О. Дудорова, Є. О. Письменського. Луганськ: Елтон-2, 2012. Т. 2. Гл. 11. С. 9–72.
2. Иванов Е. А. Логика: учебник. Москва: Изд-во БЕК, 1998. 309 с.
3. Максимович Р. Л. Викрадення як наскрізне кримінально-правове поняття. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. Серія юридична*. 2015. Вип. 2. С. 247–255.
4. Навроцький В. О. Наскрізні кримінально-правові поняття. 10 років чинності Кримінального кодексу України: проблеми застосування, удосконалення та подальшої гармонізації із законодавством європейських країн: матеріали міжнар. наук.-практ. конф. (м. Харків, 13–14 жовт. 2011 р.). Харків: Право, 2011. С. 73–77.
5. Наконечна Л. А. Насильство як наскрізне кримінально-правове поняття: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Львів, 2016. 18 с.
6. Пашенко О. О. Чи може виступати єдність термінології як обов'язкова вимога до всіх кримінально-правових норм? *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е.О. Дідоренка*. 2016. № 3. С. 98–108.
7. Рубашенко М. А. Кримінальна відповідальність за посягання на територіальну цілісність і недоторканність України: монографія. Харків: Право, 2016. 286 с.
8. Тацій В. Я. Методологічні проблеми правової науки на етапі формування правової, демократичної, соціальної держави. *Методологічні проблеми правової науки: матеріали міжнар. наук. конф.* (м. Харків, 13–14 груд. 2002 р.). Харків: Право, 2003. С. 3–12.
9. Тростюк З. А. Понятійний апарат Особливої частини Кримінального кодексу України: монографія. Київ: Атіка, 2003. 144 с.

References:

1. Danylevskiy, A.O., Hnietniev, M.K. (2012). Zlochyny proty hromadskoi bezpeky. Kryminalne pravo (Osoblyva chastyna). O.O. Dudorova, Ie.O. Pysmenskoho (Eds.). Luhansk: Elton-2. Vol. 2. Ch. 11, 9–72 [in Ukrainian].
2. Ivanov, E.A. (1998). Lohika. Moscow: BEK [in Russian].
3. Maksymovych, R.L. (2015). Vykradennia yak naskrizne kryminalno-pravove poniattia [Larceny as a through criminal-legal notion]. *Naukovyi visnyk Lvivskoho derzhavnogo universytetu vnutrishnikh sprav. Seria yurydychna*, issue. 2, 247–255 [in Ukrainian].
4. Navrotskyi, V.O. (2011). Naskrizni kryminalno-pravovi poniattia. *10 rokiv chynnosti Kryminalnoho kodeksu Ukrainy: problemy zastosuvannia, udoskonalennia ta pdalshoi harmonizatsii iz zakonodavstvom yevropeyskykh krain*: proceedings of the Scientific and Practical Conference. Kharkiv: Pravo, 73–77 [in Ukrainian].
5. Nakonechna, L.A. (2016). Nasylystvo yak naskrizne kryminalno-pravove poniattia. *Extended abstract of candidate's thesis*. Lviv [in Ukrainian].
6. Pashchenko, O.O. (2016). Chy mozhe vystupaty yednist terminolohii yak obov'iazkova vymoha do vsikh kryminalno-pravovykh norm? *Visnyk Luhanskoho derzhavnogo universytetu vnutrishnikh sprav imeni E.O. Didorenka*, № 3, 98–108 [in Ukrainian].
7. Rubashchenko, M.A. (2016). Kryminalna vidpovidalnist za posiahannia na terytorialnu tsilnist i nedotorkannist Ukrainy [Criminal liability for encroachment on the territorial integrity and inviolability of Ukraine]. Kharkiv: Pravo [in Ukrainian].
8. Tatsii, V.Ia. (2003). Metodolohichni problemy pravovoi nauky na etapi formuvannia pravovoi, demokratychnoi, sotsialnoi derzhavy. Metodolohichni problemy pravovoi nauky: proceedings of the Scientific and Practical Conference. Kharkiv: Pravo, 3–12 [in Ukrainian].
9. Trostiuk, Z.A. (2003). Poniatiinyi aparat osoblyvoi chastyny Kryminalnoho kodeksu Ukrainy. Kyiv: Atika [in Ukrainian].

Rubashchenko M. A., PhD in Law, Assistant of Department of Criminal Law, Yaroslav Mudryi National Law University, Ukraine, Kharkiv.
e-mail: rubaschenko_ma@ukr.net ; ORCID 0000-0003-4969-8780

The public appeal as the through criminal term: statement of a question

The author of the article supports the introduction of «the through criminal legal concepts» into the science of criminal law. It is more expedient to use the phrase «the through terms», wherein the through terms have such signs: they are used in the law two or more times; they denote the same concept. The research is based on the fact that the Criminal Code of Ukraine provides for criminal liability for public appeals for various criminal acts: encroachment of the territorial integrity of the state (Art. 110 of the CC), seizure of state power or overthrow of constitutional order (Art. 109 of the CC), terrorist act (art. 258-2 CC), mass riots (Art. 295 of the CC), cruelty to animals (Art. 299 of the CC), act of aggression (Art. 436 of the CC), genocide (Art. 442 of the CC). In legal practice, all these articles are interpreted and applied in different.

The necessity of researching public appeals and related acts as through terms is grounded. The through nature of public appeals, the spreading of materials with appeals, the making and storage of materials with appeals are argued. It is proposed to investigate through terms taking into account the context and taking into account systemic links with other criminal legal terms.

The recognition that the investigated concept are through, opens a promising direction for the synthesis and application of inductive reasoning. This means the moving from knowledge about public appeals, as separate types of crimes, to knowledge of public appeals, as a generic act common to all of their species.

Keywords: the public appeals; spreading of materials with appeals; making and storage of materials with appeals; through criminal concepts; through terminology; system of criminal law; crimes against the basis of national security; terrorism; financing of terrorism.

Надійшла до редакції 19.08.2017 р.